EL MÓN SUGGERIDOR I CREATIU DE MARIA COMA

La cantant de Barcelona va presentar el seu primer disc, «Linòleum», en un concert a El Sielu de Manresa en què va mostrar un gran potencial interpretatiu cantant i al piano

MÚSICA CRÍTICA

Oriol Torras

MARIA COMA

▶**Veu i piano**: Maria Coma. **Bateria:** Pau Vallvé. **Baix**: Jordi Lanuza. Concert celebrar el divendres 27 de novembre a la Sala El Sielu de **Manresa**. Presentació del disc *Linòleum*.

Ja fa dies que una enigmàtica cançó anomenada *Gat* està sonant a algunes emissores del país. És una cançó que atrapa des del primer moment que s'escolta i que de seguida porta a preguntar-se qui deu ser aquesta tal Maria Coma que la canta. Divendres, al Sielu, un reduït grup de manresans privilegiats van poder treure¡n l'entrellat amb un concert, breu i minimalista, en que Coma presentava el seu primer disc anomenat *Linòleum*. Un primer disc que, tot i ser una *òpera prima*, és producte d'una maduresa creativa que molts grups consolidats del malanomenat *pop català* ja voldrien per ells.

La sensació, escoltant la música de Maria Coma, és la de tenir davant un nou Adrià Puntí. És una sensació que fa pensar que tot un món creatiu nou i suggeridor ja ha estat creat, està contingut en un reduït nombre de cançons, i que ara s'anirà desenvolupant en futures entregues.

L'esdevenidor de Maria Coma només depèn d'ella mateixa i de la seva constància. Perquè la resta d'elements ja hi son. L'èxit d'un artista demana temps, treball i molta paciència. Però al final el públic acabarà arribant un dia o altre ja que la matèria prima té una gran qualitat.

A més, Maria Coma ho fa molt bé en directe. Acompanyada només d'un duet format per Jordi Lanuza al baix i Pau Vallvé (la seva parella) a la bateria, la cantant de Barcelona mostra un gran potencial interpretatiu tant cantant, amb una veu molt sensual, com tocant el piano, i la seva creativitat desborda l'escenari. El seu estil és preciosista, abarrocat però molt tranquil. I les seves cançons obren mil i una vies per explorar, que captiven a cada evolució harmònica. Cap a la meitat del concert fa una versió de Bjork molt ben executada; però no li caldria. Les seves cançons són prou més interessants compositivament parlant que no pas les de la cantant islandesa, amb qui se l'ha volgut comparar.

Amb els anys, Coma trobarà nous llenguatges sonors i noves maneres d'expressar la seva música, però les seves cançons perduraran, malgrat les modes. I a més ella es perfila ja com una nova dama de la música, tal i com ho va ser Barbra a França en el seu moment i de qui, encara que l'en separi un abisme estilístic, n'ha heretat sens dubte la força, la impetuositat i la gran sensibilitat.

Divendres a la nit, no va deixar de ser curiós que al Teatre Kursaal de Manresa hi va haver un concorregut recital de Marc Parrot homenatjant el moviment de la Nova Cançó, molt celebrat arreu del país, i poca estona més tard, a la sala El Sielu, hi actuava Maria Coma amb vertaderes cançons noves, però amb quatre gats entre el públic. Però parafrasejant Lluís Serrahima, cal dir ben alt que són aquestes, i no les altres, les cançons que ens calen ara.